

danste Fiskere faaet Tilladelse til at fiske under den svenske Kyst sælles med de svenske paa Strækningen fra Falsterbo til Cimbrishamn. Men her gælder det samme, som jeg nævnte for Rattegats Vedkommende, nemlig at de danske Fiskere i alt Fald for Tiden ikke benytte dette Farvand, saa jeg tror heller ikke, at man kan kalde det noget Ækvivalent for det Fiskeri, man vil tilstaa Svenskerne i de danske Farvande. Jeg tror neppe, at Bornholmerne kunne være tjente med denne Ret for de svenske Undersaatter til at drive Fiskeri under Bornholm hele Aaret, og i alt Fald tror jeg, at man skylder dem noget som Ækvivalent derfor. Det er jo klart, at naar saa mange fremmede Fiskere flosses omkring Bornholm, vil Martedet der let blive oversfyldt, og derved ville Varerne synke i Pris for de stedlige Fiskere. Det forekommer mig derfor, at hvis man vil gaa ind paa en saadan Udvikelse af Territoriet under Bornholm for Svenskernes Vedkommende, burde man til Gengæld hjælpe dem til bedre Forbindelser med det udenlandske Marked, navnlig med det tyske, som jeg ved, at Bornholmerne trage efter at komme i Forbindelse med.

Svad selve Konventionspørgsmaalets Realitet angaar, maa det paasættes, at den høje Regering ved en Overenskomst med vor Nabo mod Ost vil søge at sikre os et saa godt økonomisk Udbytte af vort Rattegatfiskeri, specielt Rødspættefiskeriet, som muligt, og det maa erkendes, at Fredning uden Fællesskab har sine svage Sider. Vi frede jo for Tiden her i Danmark, medens Svenskerne ikke frede, og der er jo dog noget uretfærdigt i, at danske og svenske Fiskere kunne ligge Side om Side og fiske den samme Fisk, hvis Fangst er ulovlig her i Landet, medens den er lovlig i Sverige. I hvorvel jeg altsaa anerkender Hensigtsmæssigheden af Fredning for at opnaa det størst mulige økonomiske Udbytte, kan jeg dog ikke indrømme dens Nødvendighed af Hensyn til Fiskebestandens Bevarelse. De sidste Aars Erfaring har givet mig Ret i den Anskuelse, jeg længe har næret og ofte har fremsat offentlig, at Rattegattet ikke kan siges at være plyndret for Gladfisk, men ethvert Fiskeri har sine op- og nedadgaaende Perioder. Jeg mener, at Lovgivningsmagten bør i Almindelighed være meget varsom med at fastslaa Regler for Fiskeredskabers Benyttelse, eller at karakterisere bestemte Rødfiskerier som skadelige. Det bør i hvert Fald først udtrykkelig konstateres, at saadanne Rødfiskerier virke ødelæggende for Fiskebestandens Bevarelse. Det kan nu efter min Erfaring paa ingen Maade siges at være Tilfældet med det Rødfiskeri, der bliver saa stærkt

benyttet i Rattegattet, nemlig Snurrebaaddet, der benyttes af alle vore jydsk Rattegatfiskere. Jeg finder det derfor meget betænkeligt, at man i Konventionen foreslaar forskellige Forbud mod dette Rødfisks Brug, medens et andet Rødfiskeri, nemlig Garnrødfiskerier, har frit Spillerum. Det forekommer mig, at man her skylder begge lige Ret. Baaddet kan ifølge Loven ikke fortrænge, men det skal vige for Garnet, saa at i Kollisionstilfælde er det altid Baaddet, som er den svageste Part, og det forekommer mig derfor, at naar Loven fastsætter et Minimumsmaal for Fiskene — hvilket i Parentes sagt er en god Fredningsmaade — bliver ogsaa dermed al anden Fredning overflødig, for saa vidt det ikke kan konstateres, at Baaddet i og for sig virker forstyrrende paa Ingelen eller voldet andre Ulemper. Den Fredningstid, som i den nugældende Lov er fastsat paa Territoriet fra 1ste Juni til 15de August mod Snurrebaad, har altid været mig og mange andre en Gaaede. Den Fredningstid, der er foreslaaet i Konventionen i Wintermaanederne December, Januar og Februar, er forstaaelig i det Farvand, hvor den hnglefærdige Fisk opholder sig, men det er væsentlig Syd for Anholt, hvor det dybe Vand gaar tæt op til Landet, medens der paa Nordsiden paa Winterdage kan hentes manganen Rødfisk god brugelig Fisk, som ikke er hnglefærdig. Det forekommer mig derfor, at Konventionens Bestemmelse gaar noget for vidt, naar den fastsætter Grænsen saa nordlig som fra Limfjorden over Kobbergrundens Fyrstib til Riddingens Fyr. Vil man frede i Ingletiden bør det være i et saa begrænset Farvand som muligt, for ikke at gribe ind i bestaaende Forhold og navnlig ikke i Disfavor af et bestemt lovligt Rødfiskeri.

De sælles Bestemmelser for Hummerfredning, der ere foreslaaede i Konventionen, ere næppe nødvendige. Hummeren er et Kystdyr, som kun foretager lokale Omstrejninger, og den kan saaledes ikke tænkes at foretage Rejser til den svenske Kyst. Denne Bestemmelse er for vort Vedkommende høist generende, da vore Kystforhold medføre, at Hummeren kun med Nytte kan efterstræbes i Maanederne Juni, Juli, August og September netop indenfor det Tidsrum, i hvilket den foreslaaede Fredningstid falder. Det vil berøre ikke mindre end 40—50 Familier paa Væst, som have saa at sige deres eneste Erhverv ved dette Hummerfiskeri, meget føleligt; det er opgivet mig, at det aarlige Hummerfiskeri der andrager omkring 10,000 Kr. aarlig. Det er dog ikke ubetydeligt, og den paagældende Bestemmelse vil ramme